

КЪЩАТА В АА3УРPHOTO МОРЕ

КЪЩАТА В ИЗУРНОТО МОРЕ

Т. ДЖ. КАУН

Арлайн Студиос
София, 2021

ТУ КЛУНЕ
THE HOUSE IN THE CERULEAN SEA
Copyright © 2020 by Tavi's Klune
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описание на имена, персонажи, места и случаи са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случаи, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, свържани се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчитат на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизведена без изричното знание и писменото позволение на издателя.

КЪЩАТА В ДАЗУРНОТО МОРЕ
2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Т. ДЖ. КЛУН

Превод: © 2021 Десислава Сивилова

Редактор: Йорданка Фурнаджиева

Коректор: Йоана Иванова

Корица: Петър Станимиров

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-227-6

*На всички, които са с мен от началото –
вижте само какво постигнахме. Благодаря.*

Първа глава

— О, божичко — възкликна Лин Бейкър, докато вършеше погта от челото си. — Това е твърде необичайно.

„Необичайно“ беше меко казано. Той наблюдаваше прехласнато как единнайсетгодишно момиче на име Деъзи местеше гърбени кубчета във въздуха високо над главата си. Кубчетата бавно се въртяха в концентрични кръгове. Деъзи се мръщеше съсредоточено, а връхчето на езика ѝ стърчеше между зъбите. Прогръбжи цяла минута, преди кубчетата бавно да се спуснат на пода. Контролираше ги изумително добре.

— Ясно — отбеляза Лин, докато усърдно гращеше в бележника си.

Вяха в кабинета на директорката, погребена стая със стангарнния кафяв килим и стари мебели, отпуснати от правителството. По стениите бяха окачени ужасни картини на демури във всевъзможни пози. Директорката гордо ги беше показала на Лин с гумиште, че рисуването е нейната страст и ако не беше станала директор на това конкретно суропиталище, щеше да пътува с църкова трупа като гресьор на демури или дори да отбори галерия, за да споделя своето изкуство със света. Според Лин светът само беше спечелил от това, че картините са си останали в тази стая, но той запази мисълта за себе си. Не беше голяма да се извъжда като Куптик на аматьорско изобразително изкуство.

— И ти колко често... т, сещаш се? Вдигаш неща във въздуха?

Директорката на суропиталището, тантуреста жена със ситнокъдрава коса, присътви напрег.

– О, хич не е често – побърза да отговори тя. Заквърши ръце, а очите ѝ зашаруха напред-назад. – Може би веднъж-два пъти... гогушно?

Анн се прокашля.

– Месеčno – поправи се жената. – Ама съм и аз. Не знам защо казах гогушно. Небодна грешка. Да, веднъж или два пъти *месечно*. Знаете как е. Кожкото повече порастват гецата, мождока по-рядко... правят разни неща.

– Така ли е? – Анн попита Дејзи.

– О, га – отвърна Дејзи. – Веднъж или два пъти месечно, не повече.

Тя му се усмихна дъчезарно и Анн се почувта галц не са я погучили какво га отговаря преди приситигането му. Нямаше га е за пръв път в практиката му, и силно се съмняваше га е за последен.

– Разбуча се – каза Анн.

Изчакаха, гокато химикалната му прогряждаваше га гратици по хартията. Усещаше погледите им върху себе си, но се беше съсредоточил в писането. Прецизността изискваше внимание. Той беше изключително изчерпателен, а посещениято му точно в това супрималцише беше меко казано просветляващо. Трябваше га отбележи възможно най-много подробности, за га завърши окончателния си доклад, когато се върне в офиса.

Директорката се засуети около Дејзи, като пригвади непокорната ѝ черна коса назад и я захвана с пластмасови фиби-переруди. Дејзи умърлушено се вучраше в кубчетата на пога, сякаш ѝ се искаше отново га се понесат във въздуха, а гъстшите ѝ вежди помръдваха.

– Имаш ли контрол? – попита я Анн.

Преди Дејзи га успее га отвори уста, гиректорката отвърна:

– Разбуча се, че има. Не бихме ѝ позволдили...
Анн вучена ръка.

– Ще съм ви благодарен, госпождо, ако оставите Дејзи га отговаря сама. Макар га нямам съмнение, че ѝ мис-

лите гоборото, съм забелязвал, че деца като Дейзи са по...
прими.

Директорката се канеше да каже още нещо, голямото
Лин не вдигна гласа. Тя въздъхна и кимна, отстъпвайки
крачка назад от Дейзи.

След като гласна последна бележка, Лин замбори хи-
микалката и я върна заедно с бележника си обратно в ку-
фарчето. Стана от стола и какна през Дейзи, а колелете
му изплукаха в знак на прощест.

— Дейзи? Имаш ли контрол над прегметите?

Тя бавно кимна.

— Май га? Не съм наранила никого, откакто гойдох
тук. — Устните ѝ вдиснаха. — Докато не стана това с
Маркърс. Не обичам га наранявам хората.

Той почти ѝ повярва.

— Никой не твърди такава нещo. Но понякога не мо-
жем га овладеем напълно... гарбите, които имаме. И вина-
та не е задължително на човека с гарбата.

Това сякаш не я накара га се почувства по-гобре.

— Чия е вината тогава?

Лин премисна.

— Е, има най-различни фактори, предпологам. Съвре-
мените проучвания сочат, че силни емоционални състоя-
ния могат га прецузвикат избулци като твоя. Тъга. Гняв.
Дори щастие. Може би си била молкова щастлива, че не-
водно си замерида със спод пригметеля си Маркърс?

Понякога това беше причината га го цзпратям тук.
Маркърс бил забеген в болница. За га презегат опашката му.
Била избулта пог необучаен ръга и болницата беше гокадвала
директно на Службата за контрол над магическата мадеж,
както се цзискваше от тях. Докладът прецузвика разсвефа-
не и така Лин поласна в това конкретнo сиропиташце.

— Да — отвърна Дейзи. — Точно така стана. Маркърс
така ме зарадва, като ми открадна цвешните молви, че
без га цскам го замерих със стола.

– Разбирам – каза Лин. – Извини ли му се?
Тя отново събесе поглед с към кубчетата, присмъхвайки
от крак на крак.

– Да. И той каза, че не ми се сърди. Даже ми погоспери
молвише, преди да ми ги върне. Бива го побече от мен.

– Кокало мило от негова спрана – отбеляза Лин. При-
иска му се да промее ръка и да я потупа по рамото, но
не беше редно. – И знам, че ти всъщност не си искала да
го нараниш. Може би в бъдеще първо трябва да спрем и да
помислим, преди да позволим на емоциите да ни заблудят.
Какво ще кажеш?

Тя усмилено закъпма.

– О, га. Обещавам първо да спирам да помисля, преди
да мятам столове само със судата на ума си.

Лин въздъхна.

– Не мисля, че точно това имах...

Някъде гърбоко в старата къща се чу звънец.

– Бисквити – промърмори Дејзи, преди да хукне към вра-
тата.

– Само една – побъркна след нея гуректорката. – Не
бива да си разбягаш вечерята!

– Няма! – викна ѝ в отговор Дејзи, преди да хлонне
вратата зад гърба си. Лин чуваше тихото проповолене на
обувките ѝ, докато тичаше по коридора към кухнята.

– Ще я разваля – измърмори гуректорката и се отпус-
на на стола зад бюрото си. – Винаги така правя.

– Според мен си го заслужил – отбеляза Лин.

Тя разтри лицето си с ръка, преди да го издвеза прег-
пазливо.

– Е, тоба беше. Разговаряхте с всички геца. Огзехахте
къщата. Вуяхте, че Маркъс е добре. И въпреки... Здопону-
ката със стола, Дејзи очевидно не е имала дошш намерения.

Смяташе, че е права. За Маркъс сякаш беше по-важно
Лин да се погнеше върху гилса на опашката му, отколкото
да обвивява Дејзи за нещо. Лин беше отказал с гумиите, че
не му е позволено. Маркъс се разочарова, но почти веднага

му беше минало. Лун се изуми – Както си му беше навик – колко бързо гецата преглъщат всичко.

– Така е.

– Предполагам няма да ми кажеш какво ще пише в го-
клада ти...

Лун се наехи.

– Камгориучно не. Както знаете, щом го предам, ще
ви бъде осигурено копие. Едва тогава ще се запознаете със
съдържанието и нито мигнута по-рано.

– Ама разбира се – побърза да се съгласи директорка-
та. – Не съм искала да намеквам, че...

– Разбвам се, че сме на едно мнение – каза Лун. – И знам,
че от СКММ също ще ви бъдат признателни. – Той се зае
да побрежда куфарчето си, размествайки съдържанието му,
докато не остане доволен. Затвори го и щракна заключавка-
те. – Сега, ако няма друго, ще тръгвам, и ви жедая...

– Децата ви харесват.

– И аз ги харесвам – отвърна той. – Иначе нямаше да
се занимавам с това.

– Небинаги е така с групите като вас. – Тя прочисти
гърлото си. – Искам да кажа, с групите социални работници.

Той изгледа с копнеж вратата. За малко да успее да се
измъкне. Спийкайки куфарчето пред себе си като щит, се
извърна отново назад.

Директорката стана от стола и заобиколи бюромто
си. Той направи крачка назад, най-вече по навик. Тя не се
прибави, а се облегна назад на бюромто.

– Тук са цвбали... други – отбеляза.

– Така ли? Би могло да се очаква, разбира се, но...

– Те не виждам гецата – каза тя. – Не ги виждам та-
кува, каквито са, само гзегат на какво са способни.

– Трябва да им се даде шанс като на всички геця. Как
биха могли да се надяват на осиновяване, ако се вържим с
тях, все едно са спрашилци?

Директорката изсумтя.

– Осиновяване.

Той присеви очи.

– Нешо лошо ли казах?

Тя поклати глава.

– Не, прощавайте. Осбежавац сте, го узвестна степен. Оптимизъмът ви е заразителен.

– Същински свънчев лъч съм – каза Дин безизразно. – Сега, ако няма друго, мога и сам га...

– Как изобщо успявате да вършите това? – попита тя. После пребледня, сякаш не можеше да повярва, че е изрекла глумите.

– Не ви разбрах.

– Да работиме за СКММ.

Пом се спече по врата му и погъкната на рузата. В кабинета беше ужасно топло. За пръв път от много време му се присиска га е набън погъкга.

– И какво ѝ е на СКММ?

Тя се поколеба.

– Не искам га ви обуга.

– Надявам се га е така.

– Просто... – Тя се изпрати прег бюромто, все още скръстича ръце. – Не ви ли е чугно?

– Не – отвърна бързо Дин. После гобави: – Кое?

– Какво се случва с място като това, след като прегагете окончателния си гоклад. Какво става с гецага.

– Освен ако нямам причина га се върна, очаквам га прогвджам га живеят като бедри и щастливи геца, гокато не станат бедри и щастливи възрасни.

– Кошто все така се контролират от правителството заради способностите им.

Дин се почувства притиснат в ъгъда. Не беше поггомтен за това.

– Аз не работя за Службата за контрол над магическите създания. Ако имате притеснения в това отношение, предагам га се обърнете към СКМС. Моето внимание е изцяло посветено на гобруването на гецага, това е всичкото.

Директорката се усмихна тъжно.

– Те никога не си оставам геца, господин Бейкър. Накрая неизбежно порасвам.

– И се спраблям благогаренце на уменията, с които ги снабдявам такава като вас, в случай че навървярят възростта за пребиваване в супротивашето, без да бъдат осунювени. – Той направи още една крачка назад към брамата. – Сега бихте ли ме извинили, трябва да хвана автобуса. Първият го гомя ми е гълъг и не бих искал да го изпусна. Благодаря ви за гостоприемството. И пак казвам, щом предам доклада си, ще ви бъде изпратено копие за архивните ви. Уведожете ни, ако имате въпроси.

– Възможно найстична имам още егун...

– Загайте го писмено – викна Аун, вече прекрочил прата. – Очаквам го с нетърпение.

Замбору брамата зад себе си и бравата щракна. Той си пое гълбоко въздух и бавно го изгуша.

– Сега вече го загази, старче. Тя ще ти прати стотници въпроси.

– Все още ви чужвам – обади се директорката през брамата.

Аун се стресна и забърза по коридора.

Канеше се да излезе през външната врата, когато го спря рязък ударик на смиях откъм кухнята. Напук на зграбия разум той пристъпи тихомълком по посока на збука. Мина покрай плакати по стениите със същите послания като във всички оговорени от СКММ супротивашца, които беше посещавал. Показваха усмихнати геца пог надписи като „Най-шастливи сме, когато изпълняваме каквото ни се каже“ и „Тихото дете е зарава дете“ и „Коми е нужна магия, щом имаш въображение?“

Той погаве глава през кухненската врата.

Върте, около гольяма гърбена маса, сегяха зрупа геца.

От ръцете на егнуто момче растяха сини пера.

Егну от момчетата се кискаше като бещица – и нищо чудно, защото според гостето ѝ, беше точно такава.

Едно по-голямо момиче можеше да пее подкова омайващо, че караше корабите да се разбиват в брега. Аин се беше сеннад, когато го беше прочел в документишите ѝ.

Едно малко момче беше селки, с преметнатата през раменете платенова кожа.

Там бяха и Деџи, и Маркъс, разбъра се. Сега е един го друг и Деџи коментираше гинса му с тънна с бисквити уста. Маркъс ѝ се ухили измежду ръждивите дупчици, изпстриващи лицето му, а опашката му беше опряна на масата. Аин видя как той я помоли да нарисува още нещо върху гинса му с цвятните си моливи. Тя веднага се съгласи.

– Цъете – предложи. – Или буболечка с остри зъби и жила.

– Ооо – ахна Маркъс. – Буболечката. Буболечката нарисувай.

Аин ги остави, гобобен от буцаното.

Отново стигна го вратата. Възърхна, когато осъзна, че пак си е забравил чаявря.

– Да му се...

Отвори вратата и излезе пог връжда, поемайки по гъдгия път към гома.

Втора глава

— Господин Бейкър!

Дин простена пог нос. Денят вървеше моќкоба гобре. Донякъде. Беше изцалапа бялата си официална риза с оранжев сос от погуцуналата салата, която си беше купилa от стоповата – упорито петно, което само се размаза, когато се опита да го избърше. И по покрива над гвабата му бавкаше гъбж, без пружнаци да утihnе скоро. За пореген път си беше забравил чарѳра вѳкѳци.

Но като изключим това, денят му вървеше гобре.

Общо взето.

Збуците от траќащи компютърни клавиши край него секнаха, когато прибулѳжи госпожѳца Дженкинс. Тя беше строга жена, опънала моќкова силно косата си назад, че слепите ѳ вежди се бяха озовали по средата на челото. Той от време на време се пишаше гадн някога през живота си се е усмихвала. Нагали. Госпожѳца Дженкинс беше намушена жена с мемперамента на опаќа змиѳа.

Освен това му беше началник и Дин Бейкър не смеше да ѳ ягосѳа.

Нервно погрѳлина ѳката на ризата си, гокато госпожѳца Дженкинс прибулѳжаваше, пробѳирайки се между бюрата, а моќчетата ѳ чатлѳкаха по стугенѳца каменен пог. Асистентът ѳ, жадѳк жабок на име Плонтер, ѳ слеваше по петите, понесѳа папка и обѳчно гъѳѳ молѳѳ, с който отбедѳязваше бесѳки, кошто спореѳ него се скатаѳаха от работа. В край на генѳ прегдежѳаше имената и приѳаваше пробѳиненѳята им ѳ ежесемѳичен списѳк. При пет или повеќе черни тоќки

в края на сегмента, те се пренаехя в дичното госте на пробиваща се. Някой не искаше това.

Всички, покрай кошто преминаваха гостожика Дженкинс и Понтер, седяха със сведени глави и се преструваха, че работят, но Лин не беше вечерашен – го един бяха наострици уши, за да разберат къде е сбъркал и какво ще е на казанчето му. Може би щяха да го принудят да си тръгне по-рано и да му удржат от заплахата. А можеше и да го накарат да стои го по-късно от обичайното и пак да му удржат от заплахата. В най-лошия случай щяха да го убоднат, каруерата му да приклячи и никога повече да не взима заплахата, от която да му удржат.

Не можеше да повярва, че е едра среща.

Почувства се още по-зле, когато осъзна, че всъщност е в торник.

Не се сещаше за нищичко, което да не е сбършил като хората, освен да е забърнял една минута след позволената петнайсетминутна обедна почивка, или пък последният му доклада да е бил незадоволителен. Умът му препускаше. Да не беше се мъчил първе гъво да изпери петното? Или беше допуснал печатна грешка в доклада си? Как не. Той беше безукорен, за разлика от рузата му.

Но лицето на гостожика Дженкинс беше съвременно, което не бещаше нищо добро за Лин. За стая, която винаги му се беше струвала мразовита, сега върве беше неприятно горещо. Макар да гухаше – отбраштителното време само бещаше ватше нещата – това ни най-малко не попречи на поппа да се спуща по врата му. Зеленомо сияние от екрана на монитора му се стори първе ярко и той с мъка задържа гущането си бавно и равнмерно. На последния презлед лекарят му беше казал, че кръвното му е първе високо и трябва да намали стресовите фактори в живота си.

Гостожика Дженкинс беше стресов фактор.

Той запази тази мисъл за себе си.

Малкото му вървено бюро беше почти в центъра на стаята: рег А, бюро 7 в стая с вбасет и шест реда по

чепуринегесет бюра вески. Между бюрата нямаше почти никакво разстояние. За каквошав чобек не би било трудно да се пробуре, но ако имаш няколко издушени килца на кръста (ключовата гума тук е „няколко“, разбира се)? Ако им беше разрешено да гържат дучни вещи по бюрата си, това навярно би довело до катастрофа за чобек като Аун. Но понеже беше промисъл правилата, той в побечето случаи просто се блъскаше в тях с широкия си ханш и припряно се извиняваше, когато го поглеждаха злобно. Това беше една от причините обикновено да изчаква стаята да се поопразни, преди да си тръгне от работата. Това и фактът, че наскоро беше навършил чепурисеп, а можеше да се похваля и единствено с минимална къща, сбудява котка, която най-вероятно щеше да надживее всичко живо, и неспирно набъбваща талца, която декарят му беше ръчкал и побутвал с необичайно здораство, когато превързнасяше чугогейните свойства на гешите.

Оттам и погузналата салата от столовата.

Високо над главите им бяха окачени ужасяващо живнерадостни табелци, които обявяваха „ДОВРЕ СЕ СПРАВЯТЕ“ и „ЦЕНЕТЕ ВСЯКА МИНУТА ОТ ДЕНЯ, ЗАШТО ИЗГВЕНАТА МИНУТА Е ПРОПАЛАТА МИНУТА“. Аун ги ненавиждаше.

Той изпъна пръсти върху бюромто, за да не влине нокти в главите си. Господин Трембл, който седеше на ред А, бюро 6, му се усмихна мрачно. Беше госта по-млад мъж, който изглежда боготвореше работата си.

— Загазвали сте — прошепна той на Аун.

Госпожица Дженкинс стигна бюромто му, спуснада усмилни. Сякаш и този път се беше намацала особено щедро с грим и то в тъмното, без помощта на огледало. Обидният руж по бузите ѝ беше пурпурен, а червилото ѝ напомняше кръв. Веще облечена в черен костюм, закончан чак до брагуцката ѝ. Беше слаба като бейка и се състоеше изцяло от остри кокалци, покрити с опънатата го пръсване кожа.

Понтер от своя страна беше свеж като господин Трембл. Носеха се слухове, че бил син на Важна Квечка,

най-вероятно от Най-висшето ръководство. Макар че Лун не обцуваше много с колесите си, пак чуваше пошунанатите им кляюки. Още на ранен етап от живота си беше научил, че ако не говори, хората често забравяха, че е покрай тях или че изобщо съществува. Веднъж като гете майка му беше казада, че се свабда с боята на спениите и човек се сещал за него, само ако някой друг му напомни.

— Господин Бейкър — повтори госпожица Дженкинс, или по-скоро направо изръмжа.

Плонтер споеше го нея и му се усмихваше отвисоко. Не беше особено мила усмивка. Зъбите му бяха цегално бели и праби и имаше тралчинка на брадичката. Беше красив по един смръзвач начин. Усмивката му би била прекарана, ако спигаше и го очите. Египтвените пъти, когато Лун вървеше на усмивката на Плонтер, бяха при изненадващи проберки, когато гългяхат му молив скърцаше по димта, отбелязвайки провинение след провинение.

Може би това престоеше. Може би Лун щеше да по-лучи първата си черна точка — нещо, което като по чудо беше успявал да избегне след поняката на Плонтер и точковата му система. Знаеше, че ги наблюдават постоянно. От тавана висяха големи камери, които записваха всичко. Ако спипаха някой да върши нещо нередно, големите високговорители, прикрепени към стениите, оживяваха с пукане и се чуваха провиненията на рег К, бюро 2 или рег 3, бюро 13.

Никога не бяха хващали Лун да си пилее времето. Беше твърде умен. И твърде напдашен.

Навърно недостатъчно умен или достатъчно напдашен. Все пак щеше да бъде изобличен в провинение.

Или може би щяха да са пет провинения, и да бъдат отразени в доцето му, пемно, което да очерни сегемна-ресетте му години работа в Службата. Може би бяха видели пемното от соса. Имаше спиритни изисквания към личното обдакло. Бяха изброени в големи подробност на страницци 242–246 от „Правила и разпоредби“, наръчничкът

на работещите в Службата за контрол над магическата магезк. Навърно някой беше видял петното и го беше готлаувал. Подобно нещо ни най-малко не би узненагаво Аун. А нима хора не са били убоднявани и за по-малко?

Аун знаеше, че са били.

– Госпожите Дженкинс – поре мой почти шепнешком. – Раувам се га ви видя гнес. – Каква лъжа. Никого не се рауваше га виду госпожита Дженкинс. – Какво мога га направя за вас?

Пюнмер се усмихна още по-широко. Значи навърно гесеп точки. Все пак съсят беше оранжев. Нямаше га му е нужна картонена кутия. Егунствениите му притежания бяха грехите на гърба му и подложката за мишка, с избелда снимка на пясъчен плаж и най-суният океан на света. Отгоре имаше надпис „НЕ ТИ ЛИ СЕ ИСКА ДА СИ ТУК?“

Да. Всекунгодно.

Госпожита Дженкинс узглежда не възнамеряваше га от-върне на позграва му.

– Какво сте направили? – попита тя, а бедните почти опираха в косата ѝ, което би трябвало га е физически невъзможно.

Аун преглътна шумно.

– Проспете, но не мисля, че знам за какво говорите.

– Трудно ми е га го повярвам.

– О. Съ..жадявам?

Пюнмер грасна нещо в папката си. Навърно опнемаше на Аун още егна точка заради очевдунните петна от пом пог мишиците му. Нямаше какво га направя за тях в момента. Не продаща госпожита Дженкинс га е приеда избиненцето му.

– Все нещо трябва га сте направили – настоя тя.

Навърно трябваше га си приузнае за петното от соса. Шеше га е като грьлване на лейкопдаст. По-добре га го направя отбегнък, вместо га промака.

– Да. Амц, наду разбураше, опитвам се га се храня поздравословно. Егун вид гуета.

- Госпожица Аженкинс се намръщи.
- Ацета?
 - По лекарско предписание.
 - Някоя и друго килце отгоре, а? – попита Плонтер с видимо заговорлствено.
- Айн се изчерви.
- Така изглежда.
- Плонтер изсумтя съчувствено.
- Забелязах. Бедничкият. Е, по-добре късно, отколкото никога, предполагам. – Той потупна собствения си ладък корем с ръба на панталата.
- Плонтер беше пропитен. Айн запази тази мисъл за себе си.
- Чуждено.
 - Още не сте отговорили на въпроса ми – сонна се госпожица Аженкинс. – Какво молкоба може да сте направили?
- Крайно време е да изляже камъчето.
- Грешка. От непохватност. Опитвах се да взям сандалата, но явно зелето си има собствено мнение и се изпльзна от...
 - Нямам представа какви ги правите – каза госпожица Аженкинс, като се наведе напред и опря глани в бюромому. Ноктите ѝ бяха лакирани в черно и тя почука с тях по вървото. Прозвуча като тракането на кокалци. – Замълчете.
 - Да, госпожо.
- Тя го зяпна.
- Стомахът рязко го присви.
- Пожелаха присъствието ви – поге тя байно, – упресутрин на заседание на Най-висшето ръководство.
- Това не го беше очаквал. Ни най-малко. Въшност от всички неща, които Бегедия Аженкинс би могла да каже в този момент, това беше най-малко вероятното.
- Той премисна.
- Бихте ли побторили?
- Тя се изпрайви, скръствайки ръце пог вървите, и списна лактите си.

– Чета съм гоклагуите ви. На ръба на допустимото са, в най-добрия случай. Така че пресметайте си изненадата ми, когато получите съобщение, че викат Аун Бейкър.

Аун изтръпна. Никога в цялата си кариера не беше канен на среща с Най-висшето ръководство. Единствените пъти, когато изобщо беше *викан* Най-висшето ръководство, беше при провеждането на празничния обяд, когато всички от Най-висшето ръководство стояха в редица в предния край на стаята и разгряваха усъхнала шунка и картофено пюре на бучки от алуминиеви марелки, и се усмихваха на всичките си погичнени с гумите, че са заслужили тази чудесна храна с усърдния си труд. Естествено, налагаше се да я изядат на бюрата си, защото петнайсетминутовата им обядна почивка беше изтекла в чакане на опашка, но все пак.

Беше *сеттебри*. До празниците все още оставаха *месци*.

Сега, спреш гостпожителя Аженкинс, бяха побикали него лично. Никога досега не беше чувал за подобно нещо. Нямаше начин да е за добро.

Гостпожителя Аженкинс изглежда очакваше отговор. Той не знаеше какво да каже, така че смотоледи:

– Може би е станала грешка.

– Грешка – повтори гостпожителя Аженкинс. – *Грешка*.

– А-гааа?

– Най-висшето ръководство не допуска грешки – изхиди се Пюнтер.

Да, така си беше.

– Тогава не знам.

Гостпожителя Аженкинс не остана доволен от отговора му. Тогава Аун се усети, че и *тя* не знае повече от това, което му каза, и по някаква причина, в която не желаеше да загрява, самата мисъл му гокара здорага трепка. Вярно, беше помрачена от неузнаваем ужас, но все пак съществуваше. Не беше сигурен какво говори това за него.

„О, Аун – беше му казада вепнък майка му. – Не е учтиво да се насладяваш на чуждото страдание. Направо е ужасно.“

Той никога не си позоволяваше да се наслаждава.

– Не знаете – каза госпожица Дженкинс с такъв тон, сякаш се готвеше за удар. – Навярно сте погали някакво оплакване? *Навярно* не одобрявате назорните ми мемоги и сте решили да ме прескочите? Така ли е, господин Бейкър?

– Не, госпожо.
– *Харесвате* ли назорните ми мемоги?

Категорично не.

– Да.

Пюнтер засмърга с молба по листа.

– Какво *точно* харесвате в назорните ми мемоги? – попита госпожица Дженкинс.

Главоблъсканица. Дин не обичаше да лъже за каквомо и да било. Дори от малките благородни дъжди го забодяваше гнаба. А и започнеш ли да лъжеш, става все по-лесно да го прабуш отново и отново, докато не се надоджи да помниш *стотици* дъжди. По-лесно беше да си искрен.

Но съществуваха и особено тежки моменти камо мож. А и не се налагаше да лъже, не и напълно. Истината можеше да се поцзопачи, но пак га збуичи камо истина.

– Много са авморитетни.

Вижте ò поскочиха го основама на косама.

– Такива са си, нади?

– Определено.

Та вриена ръка и щракна с пръсти. Пюнтер прехвърла хартиште в папката си, снег което ò погаге кремаб на цвят лист. Тя го хвана с гва пръста, сякаш само мисълта га го гопре го по-голяма част от себе си можеше га ò гокара обриб.
– Утре сутрин точно в гевет, господин Бейкър. Бог га би е на помош, ако закъснете. Разбура се, по-късно ще компенсирате за времето, което сте пропуснали. През учкена, ако е необходимо. По график не се превиджга да работише на терен поне още седмица.

– Разбура се – съгласи се Дин бързешком.

Тя отново се наведе напред, снижкавайки глас го еуба гоговим шепот:

– И ако разбера, че сте се оплаквали от мен, ще пре-
бърна живота ви в аг. Ясна ли съм, господин Бейкър?

Беше.

– Да, госпожо.

Тя пусна дълга на бюрото му. Той се приземи в единия
ъгъл и ерва не пагна на пога. Аун не посмя да посегне да го
грабне, гокамо тя все още споеше навбесена над него.

После тя се връмна на пети и кресна, че било най-гобре
всички га работят, ако си знаели интереса.

Звукът от чаткащи клавиши незабавно се възобнови.

Пюнтер все още споеше край бюрото му и се въртеше
в него със странино изражение.

Аун се размърра на стола си.

– Не знам защо са повикали вас – най-накрая се обади
Пюнтер, а ужасната му усмивка се забърна. – Несъмнено
има по... похощаещи хора. О, и, господин Бейкър?

– Да?

– На рузата ви има петно. Това е недопустимо. От-
немам ви точка. Постарайте се да не се повтара. – Той се
врътна и после рва госпожица Аженкинс покрай редиците.

Аун завърржа гръха си, гокамо не стигнаха ред Б, след
коемо шумно го изпусна. Надагаше се да си взне ре рузата
веднага щом се прибере, ако искаше петната от пом га
издвзгат. Разтри лицe с ръка, несигурен как се чувства. По-
гразнен със сигурност. И навярно поумладшен.

На съседното бюро господин Трембл горч не се опит-
ваше га скрие, че избива брат, за га прочете написаното на
оставения от госпожица Аженкинс лист. Аун си го врътна,
камо внимаваше га не смачка ръчетата.

– Отдавна си го проситте, не е ли така? – попита гос-
подин Трембл, камо звучеше твърде разбесенен при тази
мисъл. – Чудя се кой ли ще е новият ми съсед по бюро.

Аун не му обърна внимание.

Зеленото сияние от компютърния екран осветяваше
странницата отзад и правеше пълтния шриффт още по-злов-
бещ. Там пишеше:

СЛУЖБА ЗА КОНТРОЛ НАД МАГИЧЕСКАТА МААДАЖ ЗАПИСКА ОТ НАЙ-ВИСШЕТО РЪКОВОДСТВО

ДО: БЕДЕЛИЯ ДЖЕНКИНС

ГОСПОДИН ДИН БЕЙКЪР ДА СЕ ЯВИ В ОФИСА НА НАЙ-
ВИСШЕТО РЪКОВОДСТВО В ДЕВЕТ ЧАСА В СРЕДА, 6 СЕПТЕМВРИ.

САМ.

Това беше всичко.

– О, божичко – прошепна Дин.

Този слегобег, когато часовникът би пет часа, хората край Дин започнаха да изключват компютрите и да обличат връхните си грехи. Вървяха си, голямо се измущаха от стаята. Никой не пожела на Дин лека вечер. Даже побечето го зяпаха на излизане. Онези, намиращи се твърде далеч да чуят гумите на госпожица Дженкинс, навърно бяха освободени посредством пошушнати предположения край абтомата за бога. Сахуовете най-вероятно бяха надгунчили и напълно неберни, но понеже Дин не знаеше защо са го извикали, не би могъл да оспори казваното.

Изчака го пет и половина, преди и той да започне да се готви за тръгване. Дотогава стаята почти се беше опразнида, макар че в кабинета на госпожица Дженкинс в галерия край все още светеше. Беше благоогарен, че не е нужно да минава оттам на излизане. Не мислеше, че би му понесъл още един чеден сблъсък с нея.

Шом моншморът му изгасна, той стана и взе сакомото си от облегалката на стола. Обаче го и изстена, когато си спомни, че си е забравил чаярва вкъщи. Ако се съди по звърка, глъчът все така не беше утихнал. Ако побързаше, още би могъл да хване автобуса.

На излизане се блъсна само в шест бюра от четири раздъчни рега. Но се погрижи да ги върне обратно на местата им.